

FOTO: DRAGAN ARRIGLER

*In čeprav ne boš nikoli več prišel in rekel:
»Lahko smo ponosni na našo mladino!«
naj ti povemo, naš ljubi Tito,
da smo kovači še srečnejše prihodnosti,
da smo sejalcji še lepših pomladi,
da smo rudarji še večjih zakladov!
Naj ti povemo, da smo tvoji mladinci
in da si ti za vedno med nami!*

DOGOVORI

GLASILO SZDL LJUBLJANA CENTER

Leto X - 18. maj 1982

Štev.: 9/10 - BREZPLAČNO

Končno se je razjasnilo to majsko nebo, zakrpano z velikimi črnimi medvedji, skozi katere sonce nikakor ni moglo pobegniti. Je že res, da sonce vsako našo besedo in vsak naš korak obarva s svojim zlatim rdečilom in praznemu listu papirja vdahne življenje. In če se za trenutek ustavim pri tej veliki besedi, spoznam, da je življenje košček plastelina v rokah človeka in njegove usode in časa. Zelen, moder, bel košček plastelina, ki ga človek oblikuje s svojim delom, voljo in znanjem.

Toda otroci se tako radi igrajo s plastelinom; raztegujejo ga, gnetejo med prsti, ga spreminjajo v slone, kače, muce in v čisto navadne kroglice. Ko se naveličajo igre, si poiščejo novo; v njihovi, kot svet veliki domišljiji, vedno znova vzklijejo ideje, brezbrizne in razigrane.

jeno svobodo, na krvave boje in legende o neustrašnih, ki jih mladi poznamo iz pripovedi in iz knjig, ni dovolj, če se s solznimi očmi obračamo h preteklosti, kajti tri milijone štiristo tisoč mrtvih oči mora biti ogenj, biti mora moč, ki oblikuje rudo sedanosti v lepšo prihodnost.

Naša sedanost in naša prihodnost sta samo logično nadaljevanje neprestanega žrtvovanja, dela in boja za ideale, ki so že zahtevali svoje povračilo.

Prav zato, ker so to povračilo neizigrana otroštva, neizživete mladosti, prestreljene sanje o svobodi, sreči in ljubezni, podrti temelji komaj začetega življenja, je edina prava pot ustvariti srečo in boljše življenje za vsakega človeka.

Ustvariti srečo in lepšo prihodnost je bil tudi cilj Titovega življenja. Tito je

Komaj smo vezali besedo za besedo, ime smo tvoje znali prej kot abecedo

Morda otroci še najbolj razumejo življenje.

Najdejo ga v kepici čokoladnega sladoleada, v vrečki bonbonov, v blatni luži, v rdeči žogi - v vseh majhno-velikih stvareh.

V nekem življenju je bilo dovolj prostora in ljubezni za majhno-velike želje otrok in otroci so znali to življenje najbolj polno ljubiti, saj jim je dalo srečno otroštvo.

Srečnega otroštva pa ne bi bilo brez smrti, brez nesebično žrtvovanih življenj ljudi, ki so postavili naši zgodovini spomenike, ob katerih zastane korak in zraste ponos.

Pa naj še tako vihrajo zastave in še glasneje zvenijo pesmi, njihovih življenj ne morejo priklicati. In ko spoznamo, da je edino merilo njihove smrti naše srečno in polno življenje, morajo besede postati tovarne, ceste, šole, trgovine, postati morajo obdelana polja, vrtci, lokomotive in mostovi.

Mostovi miru in sreče.

Ali ni smisel smrti za svobodo v rojstvu novega življenja?

Ni dovolj, da na grobove polagamo cvetje in smo ponosni na težko pribor-

bil človek, ki bi bil lahko eden izmed mnogih, pa vendar je bil tudi tisti, ki je dal svojemu življenju višjo vrednost. Vrednost, ki ima svoje potrdilo edino v boju za mir, za humanost, za pravičnost in iskrenost, za razumevanje in spoštovanje med vsemi narodi sveta. Za Tita je bil človek najvišji zakon, ob katerem je postalo vse drugo neznatno, če stvarjem ni vdihnil življenja, če jim ni dal koščka svojega srca.

Prav zato, ker je Tito kljub spoštovanju, avtoriteti in vsem, kar se je skrivalo v njem, ostal človek, ki si je vzel čas in razumevanje za preprost pogovor, za veselje, za žalost, za igro in za delo, je Tito najlepše, kar smo imeli. Biti svetovni popotnik vse svoje življenje, a najti in obdržati pot do src svojega naroda, je v nas ustvarilo zaupanje in ljubezen.

Zato smo vsi kakor otroci, ki znajo najbolj polno ljubiti življenje, v katerem je bil prostor za vse majhno-velike stvari. In Titovo življenje je bilo tako življenje.